

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 299/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoVš 2/2008 z 20. apríla 2009 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 3/2008 z 22. mája 2008 a rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. PK 1 Tš 24/2006 z 11. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2009 doručená sťažnosť M. H., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 TdoVš 2/2008

z 20. apríla 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 3/2008 z 22. mája 2008 a rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) sp. zn. PK 1 Tš 24/2006 z 11. februára 2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK 1 Tš 24/2006 z 11. februára 2008 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania troch skutkov, pričom dva z nich boli kvalifikované ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a jeden skutok bol kvalifikovaný ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 a ods. 1 a 2 Trestného zákona. Za spáchanie týchto skutkov bol sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov so zaradením do prvej nápravno-výchovnej skupiny, ako aj peňažný trest v sume 10 000 Sk s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere jedného mesiaca, ako aj ochranné opatrenie spočívajúce v zhabaní vecí – 8 kusov bankoviek. Proti rozsudku špeciálneho súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Toš 3/2008 z 22. mája 2008 odvolanie sťažovateľa zamietol. Proti uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré sa opiera o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, s poukazom na to, že odsudzujúce rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a že odvolací súd takýto nezákonný postup akceptoval. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 TdoVš 2/2008 z 20. apríla 2009 dovolanie sťažovateľa odmietol.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že hlavným a v zásade jediným usvedčujúcim dôkazom proti sťažovateľovi bola podľa jeho tvrdenia výpoveď súdom ustanoveného agenta A. H. (ďalej aj „agent“). Sťažovateľ už v prípravnom konaní, ako aj po podaní obžaloby neustále tvrdil, že príkaz Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. Ntt-D-1330/2004 z 1. júla 2004, ktorým bol ustanovený na základe návrhu Krajskej prokuratúry v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“) agent na obdobie od 1. júla 2004 do 1. januára 2005, a príkaz krajského súdu sp. zn. Ntt-D-2325/2004 z 22. decembra 2004, ktorým bolo predĺžené obdobie použitia agenta na základe návrhu krajskej prokuratúry na obdobie od 1. januára

2005 do 1. júla 2005, boli vydané nezákonným spôsobom, a preto dôkazy získané na základe činnosti agenta (výpoveď agenta) sú protizákonné a nie je možné ich v trestnom konaní použiť.

Sťažovateľ je toho názoru, že príkazy krajského súdu, ktorými bol ustanovený agent, resp. predĺžené obdobie jeho použitia sú nezákonné preto, lebo neboli vydané na základe existujúceho podozrenia proti konkrétnej, individuálne určenej osobe, ale iba všeobecne proti policajtom Obvodného oddelenia Policajného zboru v S. Sťažovateľ opiera svoj právny názor o nevyhnutnosti individualizácie podozrivej osoby o znenie § 88 b Trestného poriadku, podľa ktorého „Pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatel'ov obzvlášť závažných trestných činov, korupcie a trestného činu podľa § 158 Trestného zákona možno použiť agenta. Jeho použitie je prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie z trestnej činnosti alebo úmyslu osoby spáchať takýto trestný čin.“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že *«V konkrétnom prípade bolo tak povediac verejným tajomstvom, že hliadky Obvodného oddelenia PZ v S. často „striehnu“ pred pohostinstvami v obci B., chytajú vodičov po požití alkoholu, pričom ich riešia v rozpore so zákonom. Sťažovateľ by vedel označiť aj funkcionára, ktorý po zmene pôsobenia v inom útvare PZ tento poznatok dostal do operatívnej polohy. Vedelo sa, že niektorí policajti takmer pravidelne v čase služby páchajú trestnú činnosť korupcie.*

Tu bolo nevyhnutné zistiť, ktorí sú podozriví z trestnej činnosti, alebo ktorí majú úmysel páchať takúto trestnú činnosť. (vid'. Ustanovenie § 88 b ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. 12. 2005 a § 117 ods. 1 Trestného poriadku účinného od 1. 1. 2006)

Mali byť získané poznatky, že ten či onen konkrétny identifikovaný policajt je podozrivý, že pácha trestnú činnosť, alebo má v úmysle ju páchať! Tieto získané poznatky na konkrétneho policajta (osobu) museli byť v žiadosti prokurátora o vydání príkazu v konaní pred sudcom Krajského súdu v Bratislave (ten bol vecne a miestne príslušným!) uvedené.».

Podľa sťažovateľa «*odvolací súd sa jednoducho „vyhol“ zaujať stanovisko o zákonnosti pri vydaní príkazu sudcom Krajského súdu v Bratislave o ustanovení agenta...*». Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania síce zaujal k tejto námietke sťažovateľa stanovisko, avšak sťažovateľ s týmto stanoviskom nesúhlasí.

Sťažovateľ tiež namieta, že súd prvého stupňa (špeciálny súd) na hlavnom pojednávaní konanom 15. januára 2008 porušil zásadu verejnosti konania, keď v zmysle § 249 ods. 3 Trestného poriadku vylúčil verejnosť tým spôsobom, že otca sťažovateľa vykázal z pojednávacej miestnosti počas výsluchu agenta, a to aj napriek tomu, že pri výsluchu agenta „*v 1. kole otec sťažovateľa nebol ako verejnosť vykázaný z pojednávacej miestnosti. Pri výsluchu agenta pred prvým odsudzujúcim rozsudkom mohla byť verejnosť prítomná, tak mohla byť aj pri výsluchu po druhý krát.*“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

«Základné právo sťažovateľa M. H., t. č. vo výkone trestu, nato aby vec bola spravodlivo, verejne prejednaná, nezávislým a nestranným súdom, zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd BOLO Uznesením Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoVš 2/2008 zo dňa 20. 4. 2008 (správne má byť „20. 4. 2009“, pozn.) v spojení s Uznesením Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 3/2008 zo dňa 22. 5. 2008 a v spojení s rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. PK 1 Tš/2006 zo dňa 11. 2. 2008 porušené.

Napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 TdoVš 2/2008 sa zrušuje a vec sa prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby ju znovu prejednal a rozhodol. Taktiež sa sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- EUR.

Odsúdený M. H., t. č. vo výkone trestu sa prepúšťa ihneď na slobodu, pretože sa výkon trestu prerušuje až do meritórneho rozhodnutia po vrátení veci NS SR na nové konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť JUDr. J. H. – obhajcovi obvineného – sťažovateľa – trovy právneho zastúpenia vo výške 289,74,- EUR na jeho účet vedený v S. a. s., č. ú.:... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme

mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK 1 Tš 24/2006 z 11. februára 2008

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby a právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, je založená na princípe subsidiarity („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V danom prípade bol o ochrane práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorého podľa jeho tvrdenia malo dôjsť označeným rozsudkom špeciálneho súdu na základe riadne a včas podaného odvolania, oprávnený a aj povinný rozhodnúť

najvyšší súd ako odvolací súd. Právomoc najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vylučuje v danom prípade právomoc ústavného súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ odvolanie proti označenému rozsudku špeciálneho súdu podal, pričom najvyšší súd ako odvolací súd o ňom rozhodol uznesením sp. zn. 1 Toš 3/2008 z 22. mája 2008 tak, že ho zamietol.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK 1 Tš 24/2006 z 11. februára 2008, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 1 Toš 3/2008 z 22. mája 2008 a uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 1 TdoVš 2/2008 z 20. apríla 2009

V súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti považoval ústavný súd za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00 atď.).

Zo sťažnosti vyplýva, že podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 1 Toš 3/2008 z 22. mája 2008 (ďalej aj „uznesenie odvolacieho súdu“) a uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 1 TdoVš 2/2008 z 20. apríla 2009 (ďalej aj „uznesenie dovolacieho súdu“) došlo tým, že najvyšší súd ako odvolací súd a následne po podaní dovolania ako dovolací súd nenapravil pochybenie prvostupňového súdu spočívajúce v tom, že odsúdenie sťažovateľa založil na nezákonnom dôkaze (výsluchu agenta), ako aj tým, že špeciálny súd ako prvostupňový súd porušil zásadu verejnosti konania, keď počas výsluchu agenta vykázal z pojednávacej miestnosti verejnosť – otca sťažovateľa.

a) K námietke nezákonného dôkazu získaného výsluchom svedka – agenta

Podľa § 88 b ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatel'ov obzvlášť závažných trestných činov, korupcie a trestného činu podľa § 158 Trestného zákona možno použiť agenta. Jeho použitie je prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie z trestnej činnosti alebo úmyslu osoby spáchať takýto trestný čin.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že podľa sťažovateľa príkaz krajského súdu, ktorým bol v jeho trestnej veci ustanovený agent (príkaz sp. zn. Ntt-D-1330/2004 z 1. júla 2004, ktorým bol ustanovený agent A. H. na obdobie od 1. júla 2004 do 1. januára 2005), ako aj príkaz krajského súdu, ktorým bolo predĺžené obdobie použitia ustanoveného agenta (príkaz sp. zn. Ntt-D-2325/2004 z 22. decembra 2004, ktorým bolo predĺžené obdobie použitia agenta A. H. na obdobie od 1. januára 2005 do 1. júla 2005), sú nezákonné preto, lebo neboli vydané na základe existujúceho podozrenia proti konkrétnej, individuálne určenej osobe, ale iba všeobecne proti policajtom Obvodného oddelenia Policajného zboru v S.

Sťažovateľ tvrdí, že odvolací súd sa „vyhol“ zaujať stanovisko k zákonnosti príkazov krajského súdu o ustanovení agenta, resp. predĺženia obdobia jeho použitia. Ústavný súd

v súvislosti s týmto tvrdením sťažovateľa poukázal na príslušnú časť odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, v ktorom sa uvádza:

„... agent bol ustanovený zákonným spôsobom, čo je zrejmé z utajovanej prílohy súdneho spisu, z ktorého vyplýva, že agent bol ustanovený sudcom Krajského súdu v Bratislave na návrh Krajskej prokuratúry v B., ktorý bol patrične odôvodnený a bol ustanovený na dobu, kedy boli skutky obžalovaným spáchané a dokumentované.

Námietku obhajoby, že agent nemôže byť ustanovený na určitý okruh osôb, ale výlučne len na jednu konkrétnu osobu, nemá oporu ani v zákone a nie je ani logicky obhájitelná, nakoľko by to znamenalo, že by nebolo možné agenta infiltrovať do mafiánskych – zločineckých skupín, prípadne, že by výpoveď agenta bola nezákonná voči tým členom zločineckej skupiny, na ktorých konkrétne nebol nasadený.“

Ústavný súd po oboznámení sa s utajovanými prílohami súdneho spisu týkajúcimi sa príslušných príkazov krajského súdu a citovanou časťou odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu konštatoval, že najvyšší súd ako odvolací súd sa primeraným spôsobom zaoberal námietkou sťažovateľa týkajúcou sa zákonnosti ustanovenia agenta (svedka), a dospel k záveru, že citované závery najvyššieho súdu sú v okolnostiach prípadu z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia dovolacieho súdu podľa zistenia ústavného súdu vyplýva, že aj dovolací súd sa zaoberal dovolacou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa zákonnosti dôkazu výsluchom svedka agenta A. H., pričom v tejto súvislosti zaujal stanovisko k výkladu § 88b ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, ako aj k § 117 ods. 1 platného Trestného poriadku. Podľa názoru najvyššieho súdu vyjadreného v uznesení sp. zn. 1 TdoVš 2/2008 z 20. apríla 2009 z ustanovenia § 88 b ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 a § 117 ods. 1 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 *„nevyplyva, že by agent mohol byť použitý výlučne len na konkrétnu osobu, individuálne určenú, u ktorej je podozrenie zo spáchania niektorého zo zákonom vymedzených trestných činov. Postačovalo, ak získané poznatky odôvodňovali podozrenie zo spáchania takej trestnej činnosti a až na základe činnosti agenta sa individualizoval a usvedčoval páchatel. V tej súvislosti druhostupňový najvyšší súd ako súd odvolací,*

správne vyhodnotil námietku obhajoby, že nie je logicky obhájitelná a pokiaľ poukázal na možnosť infiltrácie agenta do mafiánskych a zločineckých skupín, toto zdôvodnenie vôbec nevyznieva v tom zmysle, že by v konkrétnom prípade týkajúcom sa obvineného H. malo ísť o takú skupinu. To ani nebolo podmienkou v zmysle predchádzajúceho i súčasne účinného Trestného poriadku...“.

Citovaný právny názor najvyšší súd ako dovolací súd aplikoval na vec sťažovateľa, pričom až na tomto základe vyslovil záver, že „... *Dôkazný prostriedok výsluchom svedka – agenta H... na hlavnom pojednávaní bol použitý v súlade s Trestným poriadkom a dôkaz takto získaný možno považovať za zákonný“*. Podľa názoru ústavného súdu je právny názor najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu týkajúci sa zákonnosti dôkazu výsluchom svedka agenta A. H. vyjadrený v namietanom uznesení najvyššieho súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný.

b) K porušeniu zásady verejnosti konania

Ďalšia námietka sťažovateľa sa týkala porušenia zásady verejnosti konania, ktorého sa mal dopustiť špeciálny súd ako súd prvého stupňa tým, že na hlavnom pojednávaní konanom 15. januára 2008 v zmysle § 249 ods. 3 Trestného poriadku vylúčil verejnosť tým spôsobom, že otca sťažovateľa „vykázal“ z pojednávacej miestnosti počas výsluchu agenta.

Z príloh priložených k sťažnosti nemožno zistiť, či sťažovateľ namietal nezákonné vylúčenie verejnosti v odvolaní proti rozsudku špeciálneho súdu sp. zn. PK 1 Tš 24/2006 z 11. februára 2008. Bez ohľadu na túto skutočnosť ústavný súd poukázal na znenie § 249 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého „Verejnosť na hlavnom pojednávaní môže byť vylúčená len vtedy, ak by verejné prejednávanie veci ohrozilo tajomstvo chránené osobitným zákonom, verejný poriadok, mravnosť alebo bezpečnosť alebo ak to vyžaduje iný dôležitý záujem obžalovaného, poškodeného, jeho blízkych osôb alebo svedkov. Verejnosť musí byť vylúčená počas výsluchu agenta a ak ide o ochranu utajovaných skutočností. Verejnosť možno vylúčiť aj na časť hlavného pojednávania.“.

Citované ustanovenie Trestného poriadku podľa názoru ústavného súdu zakladalo dôvod na to, aby špeciálny súd z hlavného pojednávania „vykázal“ otca sťažovateľa (t. j. verejnosť). Sťažovateľ v súvislosti s touto námietkou v sťažnosti okrem iného uvádza, že *„Špeciálny súd však agenta vypočúval aj v tzv. 1. kole a vtedy otec sťažovateľa nebol ako verejnosť vykázaný z pojednávacej miestnosti. Pri výsluchu svedka pred prvým odsudzujúcim rozsudkom mohla byť verejnosť prítomná, tak mohla byť aj pri výsluchu po druhý krát.“*. Citované tvrdenie sťažovateľa síce v kontexte požiadaviek vyplývajúcich z § 249 ods. 3 Trestného poriadku naznačuje, že špeciálny súd pri prvom výsluchu agenta pochybil, ale toto pochybenie v okolnostiach prípadu podľa názoru nemá takú intenzitu, že na jeho základe by bolo možné dospieť k záveru, že tým, že ho najvyšší súd ako odvolací súd „neodstránil“, porušil právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Súčasťou príloh sťažnosti je aj dovolanie sťažovateľa zo 7. júla 2008. V podanom dovolaní sťažovateľ nenamietal porušenie zásady verejnosti konania, preto sa dovolací súd touto námietkou ani nemohol zaoberať. Táto námietka je preto vo vzťahu k uzneseniu dovolacieho súdu zjavne neopodstatnená.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti návrhu je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci

a ich ústavnoprávny rozmer, resp. ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd s poukazom na svoju judikatúru týkajúcu sa zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti po predbežnom prerokovaní časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením odvolacieho súdu a uznesením dovolacieho súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2009